

Düzenin Baskı Politikaları Ancak Devrimci Tavrıla Aşılabilir

Halil Tunalı

Türkiye'deki tevhidi bilinçlenme süreci her ne kadar 60'lı-70'li yıllarda başlamışsa da iyice ivme kazanması 80'li yıllarda olmuştur. 60'lı yıllardaki belirleyici etmen dışarıdan yapılan çevirilerdi; 80'li yıllardaki ivmeyi oluşturan da Afgan cihadı ve İran İslam Devrimi'ydi. Yani tevhidi bilinçlenme sürecinin hem 60'lı yıllardan sonraki uyanışında; hem de 80'li yıllarda hız kazanmasında pek çok etmenin yanısıra en belirleyici rolü dış etkenler ve konjonktür oynuyordu. İslami düşüncenin evrensel olmasından dolayı Türkiye'deki tevhidi bilinçlenmenin çevirilerle beslenmesi bir olumsuzluk değildi ve yine müslümanların dünyadaki İslami hareketlere ve gelişmelere ümmet olma bilinçlerinden kaynaklanan duyarlılıkları da bir olumsuzluk olarak değerlendirilemezdi. Buradaki olumsuzluğu bu gelişmelerin çok büyük ölçüde konjonktürel olması yani geçici olması oluşturunuyordu. Nitekim Afgan Cihadı'nın ve İran İslam Devrimi'nin etkilerinin en bariz bir şekilde hissedildiği 80'li yılların başlarında tevhidi bilinçlenme sürecine dahil olan çevrelerde müthiş bir canlılık ve sayısal artış gözlenirken; 80'li-90'lı yılların sonlarında etkinin iyice azalmasıyla birlikte bariz bir gerileme, moral bozukluğu, hafta dağılma süreci baş gösterdi.

80'li yılların en göze çarpan özellikleri Afgan Cihadı'ndan beslenen şahadet söylemi ve ardındaki duygusallık; İran İslam Devrimi'nden beslenen bir an önce iktidar olmaya kilitlenmiş hareket metodu, romantik devrimcilik ve ardındaki dağınıklığı. İrili ufaklı pekçok zaaf ve eksikliklerin yanında toplumsal değişimin sünnetini gözetmeyen ve birincil hedef olarak acilen iktidara ulaşmaya kilitlenmiş bu hareket tarzı, beklenen sonuçları vermeyince, uzun bir durgunluk ve bunun ardından da içe yönelik tartışma süreci başladı. Tartışmalar, savrulmalar, dağılmalar ve hatta sapmalar atbaşı gitti. Bahsettiğimiz zaafları en fazla taşıyan, en kısa zamanda devrim yapma, iktidarı ele geçirme beklentisi, hayali olan çevreler aynı zamanda sapmaların ve savrulmaların en yoğun yaşandığı çevreler oldu. İzleyen süreçte, kimi kişi ve çevreler gerçekten bir özeleştirici süreci başlatıp varolan eksiklik ve zaaflarını aşmaya, daha olumluya doğru gitmeye yönelirken; kimileri de taşınan olumluluklarla birlikte geçmişini tamamen inkara, başkalarının şahsında aşağılayıp, hiç yaşanmaması gereken tarihi hatalar olarak mahkum etme tavrına yöneldi.

Özellikle birey olanlar 60'lı yıllardan başlayan tevhidi bilinçlenme sürecini tümünden mahkum ederek kurtuluş adresi olarak "gelenek"i gösterdilerse de garip bir çelişki olarak kendilerini geleneğin münbit kucağına bırakma noktasında tutarlılık sergileyemediler. Tevhidi bilince sahip potansiyelden de ümidini kesmiş olan bu kişiler, devrimci muhalefet tarzını, hatta daha da tefrite kayarak "devlet" olgusunu dışlayıp "iktidar" talebinden tamamen vazgeçtiler ve barış içinde bir arada yaşama söylemi ardında düzenle uzlaşma projeleri geliştirdiler. "Medine Vesikası", "sivil toplum", "çoğulculuk", "çok hukukluluk" projeleri olarak tanımını bulan bu tezlere, bağlamından koparılımları ve çok önemli noktaların atlanarak yeniden üretilmeleri noktasında pekçok eleştiri getirmek mümkünse de bahsedilen süreç göz önünde bulundurulmadığı takdirde nereye tekabül ettikleri ve asıl hangi noktalardan eleştirilmeleri gerektiği gözden kaçacaktır.

Kendilerine aydın sıfatı da yakıştırılan bu kişiler sol cenahtan benzer süreçleri geçirmiş sol liberaller başta olmak üzere daha pekçok "aydınla farklılıklara tahammül ederek bir arada yaşama projesini örneklendirme bağlamında ilişkiye girdiler. Tencereler yuvarlanmış, kapaklarını bulmuştu. Zira sivil toplum tezini Türkiye gündemine taşıyanlar da 12 Eylül

darbesini yedikten sonra benzer tartışma, dağılma, sapma sürecini yaşayan, devrimci muhalefet tarzından ve iktidar talebinden vazgeçip sistem içinde kendine yer bulmanın toplumsal modellerini geliştirmeye girişen 'solcu'lardı. Onlar da bu tezi aynı süreci daha önce yaşamış olan Avrupa komünistlerinden devşirmişlerdi. Yani bütün bu çevrelerin ortak özelliği, mücadele azimlerinin bitmesi; toplumun kendi siyasetleri doğrultusunda dönüştürülmesinden ve iktidar talebinden vazgeçip, konformist tutum alışlara yönelmeleriydi. Yani devrimci tavidan vazgeçip, hatta onu mahkum edip reformist tavrın geliştirilmesi.

Sol liberallerle İslama aydın adaylarının bu derece sıcak bir muhabbet geliştirmelerinde, benzer gelişim seyri sonucunda benzer/noktalara gelmeleri kadar, her iki düşüncenin de tutarlı ve devrimci kesimlerine yönelttikleri eleştirilerin benzer olması önemli bir rol oynamıştı. Sol liberaller, Ortodoks marksistleri bağnazlık, kuru radikallik ve dayatmacılıkla suçlayıp, sivil toplum tezini öne çıkartırken, İslamcı aydın adayları da devrimci tavrını sürdüren müslümanları radikal, siyasal İslamcı, dayatmacı olmakla suçlayıp, ne idüğü belirsiz "sivil İslam" söylemini öne çıkarttılar. 28 Şubat'tan sonra da bu iki kesim, aynı kaderi paylaştılar. Girilen darbe sürecinde, köşelerinde ara sıra değinmek dışında, darbecilere tutarlı ve sürekli bir tavır almadılar. Aylarca meydanları dolduran başörtüsü direnişçilerine -göstermelik olmanın dışında- sürekli bir destek vermediler. Öte yandan gerek kesintisiz darbe düzenine tavır, gerekse de başörtüsü direnişine destek, tevhidi müslümanlardan ve devrimci solun bir kısmından geldi. Radikal solun büyük kısmının destek vermemesinin hatta bu süreçte müslümanlara saldırmasının ardında kökleri derine giden İslam karşıtlığı balağından ve her zaman tek inisiyatif sahibi olma saplantısından bir türlü kurtulamaması yatıyordu. Ama yine çok cüzi de olsa tek destek solun liberal, sivil toplumcu kanadından değil, devrimci kanadından gelmişti. Reformist tavır yanlısı İslamcı aydın adaylarının 28 Şubat'tan önce ve de sonra, darbe düzeninin baskılarına muhatap olan müslümanların yakıcı sorunlarından hem azade kalıp hem de onların sözcülüğüne soyundukları, "mücadelelerini" fildişi kulelerinde ve dalgasız tatlı sularda yılmadan sürdürdükleri, ilişkiye girdikleri liberal, sivil toplumcu soldan direniş meydanlarındaki müslümanlara hiçbir destek gelmediği birer vakıa olduğu halde "bakın, bizim geliştirdiğimiz ilişki sonucu soldan başörtüsü direnişine destek geldi", "sivil toplum kuruluşlarının çabaları sayesinde 40 bin kişilik kitle eylemleri düzenlenebildi" gibi gerçeğe hiçbir ilişkisi olmayan tamamen yalan propagandalara sarılmaları, reformizmin varacağı endişe verici yerleri gösteren ibretimiz örnekleri oluşturuyor.

Sol liberallerle İslamcı aydın adaylarının geliştirdikleri muhabbet ortamına bir de, yükselen değer olan İslam'ın şöret edici etkisinden nasiplenmek isteyenlerle aniden müslüman olduğunu hatırlayan sosyologlar ve enteller balıklama daldılar. Müslümanlaşma süreci içinde oldukları izlenimi veren bu tiplerin bir kısmıyla girilen ilişkide İslamcı aydın adaylarının karşıt kesimlerden adam devşirme iştahının kabarmasında etkili olmuştu. Daha mesafeli duranlarla ise, kendi tezlerine hayat verme ve entellektüel ortamlarda müslümanların sözcülüğüne soyunma bağlamında ilişki geliştirildi. Sonuçta müslümanların her toplantısına, programına, tartışma zeminine davet edilen bu insanlar, İslami hareket hakkında epey bilimsel veri toplama imkanına sahip olurken, bunlardan müslüman olacak beklentisiyle cemaatlerin içine kadar sokulanlar topladıkları verileri kitaplaştırıp, yeterli formasyonu olmadığı halde üniversitelerde İslami hareket üzerine ders verme konumuna kadar geldiler. Neo-Osmanlıcı namı altında zuhur edip "laikçilere saldıran ve her fırsatta müslüman olduğunu ilan eden sosyologlar da aynı şekilde neredeyse müslümanların sözcüsü konumuna getirildiler. İyi gün dostu olan bu tipler 28 Şubat sonrası süreçte darbenin ayak seslerini duyunca "demokratlığı ordunun ülke yönetimine müdahale etmesine karşı çıkmak olarak anlamak geri bir anlayıştır", "siyasal İslamcılar Arap İslam'ını getirmek istiyorlar. Oysa bu topraklara uygun olan Türk İslam'ıdır" gibi söylemleri ön plana çıkartarak anında postal parlatmaya başladılar ve neo-faşist yüzlerini ortaya çıkardılar. Bunlara ilaveten Anglo-Amerikan bilim anlayışının yerel

uzantısı, CIA ile bağlantılı Rand Cooperation vb. kuruluşlara İslami hareketlerle ilgili, bedeli karşılığı rapor düzenlemekle maruf Boğaziçi Üniversitesi'nin sosyal bilimlerle ilgili disiplinlerinde öğretim üyesi konumunda olan bir kısım hocaların da bu sürece dahil edilmeleri "yakın" halinde aktarılan bilgilerin ilgili yerlere rapor edilmesine, hatta afişe edilmesine bile bile davetiye çıkarmaktan ve dolayısıyla büyük bir vebal altına girmekten başka bir anlama gelmemekte.

Birey olanlarda "aşma" anlayışı ve tavrı bu şekilde bir sapmaya doğru evrilirken, cemaatleşmiş çevrelerde daha farklı bir gelişim seyri gösterdi. Yukarıda da değindiğimiz gibi geniş bir potansiyele sahip bu çevrelerin bazıları hakikaten kendilerini özeleştiriyeye tâbi tutup ıslah etmeye yönelirken, bazıları da "tartışma ve aşma" adı altında gittikçe sapan bir çizgiye doğru evrildiler. Traji-komik olan şuydu ki, bu çevreler sanki bu hataları yapan ve zaafı taşıyan kendileri değilmiş gibi geçmişlerini inkara, başkalarının şahsında aslında kendilerini aşağılama ve hiç yaşanmaması gereken tarihi hatalar olarak mahkum etme tavrına yöneldiler. Olumluluklarını geliştirip, olumsuzluklarını ıslah edecek yerde, devrimci tavrı, gittikçe saldırganlaşan bir üslupla mahkum etmeye çalışan bu çevrelerin hırçınlığının ardında bu yolla İktidara ulaşamayacağına kesin kanaat getirmeleri ve devrimci tutumda ısrar eden müslümanları kendi önlerinde engel olarak görmeleri yatmaktadır. "Müslüman aydın adayları"nın gündemleştirdiği projelere benzer "tezleri" ardı ardına ortaya atan bu çevrelerin birincilerden farkı iktidar olmayı birinci hedef olarak görme yanılsından kurtulamamış olmalarıydı; bu yüzden de "tezleri" çok daha pragmatik ve uzlaşmacıydı. "Ayaklarını bu toprağa basmak", "Toprağın ruhunu kavramak", "Meşruiyetini halktan almak", "Sivil inisiyatif geliştirmek", "Yeni bir dönem başlatmak" gibi söylemlerle aslında müslümanların çoktan tartışıp aştığı ülke, vatan, bayrak, devlet, millet, meşruiyet tartışmalarını yeniden gündeme sokmak devrimcilikten reformculuğa evrilişin alametlerini oluşturuyordu. Bu tavrın sadece kendine zarar vermekle kalmadığını, aynı zamanda devrimci müslümanların direnişini ve mücadelesini akamete uğratma eğilimi de gösterdiğini başörtüsü direnişlerinde üzüntüyle müşahade ettik.

Devrimci tavrın içinde kalıp kendini özeleştiriyeye tabi tutanların büyük bir kısmı ise hem zaaf ve eksikliklerini aşma noktasında önemli mesafeler katetti; hem de yetersiz de olsa, kesintisiz darbe düzeninin zulüm politikalarına karşı sesini yükseltip tavrı koydu. Fakat bu kesimlerin içinde henüz kendini tamamen kuşatıp harekete geçirme noktasında problemler yaşanırken, hâlâ daha çok geniş kitleleri kuşatıp, harekete geçirme hayalciliğinin kendini koruduğunu ve sürekli gidip gelen bir kafa karışıklığının yaşandığını müşahade etmek oldukça üzücü oluyor.

Bir kısmı ise keskin düzen karşıtlığı ve devrimcilik adına yanlış politikaların savunuculuğunu yapmaya devam ediyor. Bunun somut bir örneğini kesintisiz protestolarında yaşadık: "İHL'ler düzenin okullarıdır, bu eylemlerle düzenin okullarına sahip çıkılıyor; 8 yıl kesintisizden vazgeçerse düzene sahip mi çıkılacak?" gibi eylemlerin yapılış mantığını ve düzen gerçeğini kavramaktan uzak, her girişimi ve ıslah çabasını düzenin meşruiyetini onaylamak ve işleyişini kuvvetlendirmekle yaftalayan, uzlaşmasız İslami tavrı herşeye toptan karşı çıkıp hiçbir şey yapmamak olarak algılayan ve bu yüzden de sadece fikir vermekle yetinen çevrelerin, direnişin öncülüğünü yapan müslümanlara saldırmasını hayretle ve üzüntüyle müşahade ettik.

Benzer bir tavrın bu kez de 'gizlilik' ve 'geleceğe hazırlık yapma' gibi metodik çıkarsamaların mutlaklaştırılmasından hareketle farklı süreçleri izleyen devrimci müslümanlardan gelmesi özeleştirisinin objektifliğinin ve sürekliliğinin sağlanmaması halinde samimiyetin kısır döngüyü ve tikanıklıkları aşmaya yetmeyeceğini göstermektedir. Bugün yaşanan ve yaygınlaştıran zulüm ve ifsada karşı çıkmamak, hem İslami sorumluluklardan kaçmak; hem de gelecek nesillere aktarılan İslami değerlerin kalmaması riskini göze almak gibi çok ağır veballeri yüklenmek demektir. Aslolan kendini değil, İslami değerleri, ilkeleri korumaktır. Tarih birden

ortaya çıkıp tüm toplumu dönüştüren ve zulüm düzenini yokeden bir harekete şahitlik etmemiştir. Tam tersine toplumsal dönüşümü gerçekleştirip, zafer elde edenler, o toplumun içinde kimliğiyle ve mücadelesiyle birlikte varolup mücadeleyi ve direnişi hayatının bir parçası haline getirenler olmuştur. Rabbimizin değişmez yasası, sünneti de bunu öngörür. Hz. Peygamber ve ashabı, bu değişmez sünneti bildikleri için Mekke cahiliyye düzeninin zulmüne, işkence ve öldürülme pahasına açıkça tavır almışlar; geleceğe hazırlığı gizlenerek değil, direniş ve mücadele içinde pişerek yapmışlardır.

28 Şubat'tan sonra girilen kesintisiz darbe sürecinde, bahsedilen tüm kişi ve çevreler kendi gelişim seyirlerine uygun tavırlar geliştirmişlerdir. Söz söylemenin, tavır almanın bedelinin ağırlaştığı bu dönemde bahsedilen projeleri gündemleştirerek sivil muhalif bir hat oluşturmak isteyenler "dostlar alışverişte görsünler" misali tavırlar geliştirmeye devam etmekte.

Ülkenin cunta tarafından yönetildiği; başta müslümanlar olmak üzere tüm muhaliflerin hak-hukuk tanımaksızın ezilmeye çalışıldığı bu süreçte ısrarla bu tür projeleri gündemleştirmeye çalışmanın uzlaşma talep etmekten, dolayısıyla pes etmekten başka bir anlama gelmeyeceği açıktır. Yapılması gereken zulüm düzeninin yüzünü teşhir edecek politikalar geliştirmek ve direnişi yaygınlaştırmaktır. Tabii ki direnişin öncülüğünü tevhide bilince sahip müslümanlar yapmalıdır. Aksi takdirde kitleler kendiliğinden harekete geçip direniş sergileyecek değildir. Kitlelerin kendiliğinden harekete geçeceği günün beklentisiyle olaylara seyirci kalanlar ya sünnetullahı kavrayamamışlardır ya da sorumluluktan kaçıyorlardır. Bu noktadan sonra, reformist tutumu benimseyenler, içine düştükleri pragmatizmden dolayı, düşünceden pratiğe geçişte kavramların gerçek anlamlarını kaydırabilir veya "yeni" kavramlar üretebilirler. Sivil toplum değil, sivil inisiyatif de deseler, pasif direniş ve sivil itaatsizlik kavramlarını ağızlarına sakız da yapsalar, pratikleri hiç değişmez. "Sivil İnisiyatif İnisiyatifsizliğe dönüşür", "pasif direnişin direnişi gider", "pasifi kalır ve süreç daha üst politikalar geliştirip sığılığı aşma" gibi ağdalı söylemlerle düzene karşı mücadele verme noktasından, düzenin pastasından pay kapma yarışına dahil olmaya ve artık alıştığımız tavır olan "bir zamanlar kıyasıya eleştirip tekfir edilen çevrelerin ve partilerin konumuna gelme" tutarsızlığına doğru evrilir.

Bu durumun belirgin sinyalleri başörtüsünün üniversitelerde yasaklandığı süreçte görülmeye başlandı. Sivil inisiyatifi ağızlarına sakız yapanlar, pasifizm tellallığı yaparak sivil inisiyatiften ne anladıklarını gösterdiler. Bugüne kadar belki de ilk defa direniş meydanlarına adım atmış olan insanları, özellikle de bayanları mücadelelerini daha ileri boyutlara taşımaya teşvik edip öncülük edecekleri yerde sürekli korkutucu, sindirici, gerilettiği propagandalara öncülük etmekle sivil inisiyatifi değil, inisiyatifsizliği ortaya çıkardılar. Benimsenen reformist politikalar neticesinde gittikçe güçlenen pasifizm ve risk almaktan kaçınma tavrının başka bir netice üretmesi de beklenemezdi ve bundan sonra da beklenmemelidir. Nitekim bu çevreler "geleceğe yatırım yapma" söylemiyle bu tavırlarına kılıflar bulmakta böylece de farklı sebeplerle de olsa, bazı devrimci tavır sahiplerinin içine düştüğü ileriye hazırlık yapma adına bugünkü zulüm ve ifsada sessiz kalma yanlışında kesişmektedirler.

Bazı çok hukukluluk savunucuları da tüm peygamberlerin temelde "çok hukukluk"u tebliğ etmek için geldiklerini ve bunun mücadelesini verdiklerini söyleyerek, "egemenlerin bunu kabul etmemesi birşey değiştirmez. Hz. Nuh 950 yıl bunun mücadelesini verdi. Biz de bıkmadan, yılmadan insanlara bu daveti götürmeliyiz" demektedirler. Bu şekilde vahyi mesajı bulanıklaştıran bu çevreler, hak-batıl mücadelesinin bedel ödemeyi gerektirdiğini gözetmeyen bu söylemleriyle tebliği ve adaletin şahitliğini sadece sözlü tartışmaya, anlatmaya indirgemektedirler. Böyle birşey söz konusuysa bile bunun ancak adaletin şahitliğini yapacak müslüman bir toplumun kontrolünde/iktidarında uygulanabileceğini görmezden gelen bu söylem, böyle bir toplumu oluşturmak için mücadele verecek yerde sadece risk içermeyen sözlü tebliği yeğlemekte ve sorumluluktan kaçmanın kılıflarını uydurmaktadır. Nitekim egemenlerin, başta müslümanlar olmak üzere tüm muhaliflerini ezmeye çalıştıkları ve bırakın

birarada yaşamayı, hiçbir şekilde yaşam hakkı tanımayacaklarını açıkça gösterdikleri 28 Şubat sonrası süreçte bu çok hukukluluk savunucularının hâlâ daha laf üretmenin ötesinde tavır geliştirmemesinin başka izahını yapmak da mümkün değildir.

Bahsettiğimiz tüm bu projeleri öne çıkartanların lafazanlıktan öte gerçekten zulme fiili olarak karşı çıktıklarını kesintisiz darbe sürecinde göremedik. Televizyonlarda, gazete köşelerinde boy gösterenler nedense direniş alanlarında pek görünmediler. Aylarca Beyazıt Meydanı'nda aktif-pasif direniş sergileyen başörtüsü direnişçilerine göstermelik olmanın ötesinde destek vermediler. Çünkü oralar riskli alanlardı; ama sözünün eri olanların alanlarıydı. Süreç bedel ödemekten kaçanların hangi söylemi geliştirirlerse geliştirsinler ve de ne kadar geniş bir kitleye sahip olurlarsa olsunlar gittikçe yaygınlaşan kesintisiz darbe sürecini hiçbir şekilde tersine çeviremeyeceklerini gösterdi. Bunun en yakın örneğini belki de, dünyanın en fazla kayıtlı üyesine sahip, Türkiye'nin de birinci partisi RP'nin kapatılması karşısında bu camianın içine girdiği sessizlik; daha da kötüsü kafa karışıklığı ve ne yapacağını bilememezlik oluşturmaktadır. Yine aynı şekilde gelecek seçimlerde İstanbul Belediye Başkanlığı'na tekrar seçilmesi kesin olan R. Tayyip Erdoğan'ın sudan bahanelerle cezalandırılması sonrasında yaşananlar bu karamsar tabloyu beslemektedir. Kitleler tepkilerini kararlı bir şekilde göstermedikleri sürece düzene geri adım attırmak mümkün olmayacaktır. Bunun böyle olduğu, İstanbul Üniversitesi'nde yaşanan başörtüsü direnişinde müşahade edildi. Bir anda sayılan 40 bine ulaşan öğrenci-halk kitlesinin devrimci sloganlarla caddeleri doldurması egemenleri paniğe sevk ederek kendi iç çelişkilerini canlandırdı ve görüldü ki devrimci politikalar geliştirip gerekli tavır koyabilen müslümanlar sayıları az da olsa egemenleri geriletebileceklerdir.

Şunu da belirtmek gerekir ki, devrimci tavır sadece siyasi alanla sınırlı değil, hayatın bütününe kuşatan ve sürekliliği olan bir tavır olmalıdır. Eğer bizim için gözüaltına alınmak, hapse girmek, işkenceden geçmek seçtiğimiz yol gereği yaşanması olağan olaylar değil de gerçekleşme ihtimali sürekli stres, gerginlik yaratan ve bizi sürekli pasifizme zorlayan olaylar olarak görülüyorsa; yılgınlığın, çözülmenin ve yenilginin bizi ergeç yakalaması mukadderdir. Eş seçimini, iş seçimini, hayatını mücadelenin gereklerine göre ayarlamayan ve yaşantısını disiplinize etmeyenlerin düzene karşı uzun soluklu mücadele vermelerini beklemek hayalcilik olur. İşte devrimci tavır tüm bu noktalarda da kesin bir dönüşme ve dönüştürme iradesi koymayı gerektirir. Aksi taktirde düzenin yıldırma ve uzlaşma politikaları amacına ulaşacak ve bir süre kesintiye uğrasa da egemenler tekrar iktidarlarını pekiştireceklerdir. Ama eğer bu uygulamalar karşısında yılgınlık değil de sürekli bir direniş kararlılığı yükseltirse asıl egemenler korkuya kapılacak ve iktidarları sarsılacaktır.

Gelinen süreç, reformist tutum yanlılarının projelerinin-politikalarının hiçbir şekilde kesintisiz zulüm düzenini tersine çevirmesinin mümkün olmadığını, hatla bu kesimin uzlaşma taleplerinin egemenler tarafından kaale bile alınmadığını göstermiştir. Yaşananlar ülkenin tek şansının devrimci tutum taraftarları olduğunu göstermiştir. Devrimci müslümanlar bahsettiğimiz zaaf ve eksikliklerini aştıkları ve düzen karşısında uzlaşmaz direnişlerini sürdürdükleri oranda başarılı olacaklardır.

Devrimci bilincin oluşturduğu mücadele tarzı sürekli kılınıp bir gelenek, oluşturulduğunda "bu ülke insanının bin yıllık düşünce ve tavır bulanıklığı"nı aşması sağlanacak ve kısa vadede sonuç alınmasa bile mermeri delen damlalar misali zafer er-geç devrimci tavır sahiplerinin olacaktır.

Haksöz Dergisi Sayı: 87 - Haziran 1998

Kaynak: Düzenin Baskı Politikaları Ancak Devrimci Tavrıla Aşılabilir - Halil Tunalı

